

Příběh malé sněženky

Tento příběh napsal život sám, nemá šťastný konec, ale chtěla bych se s vámi o něj podělit. Dlouho mi trvalo, než jsem se odhodlala tento článek napsat. Vždy, když jsem začala psát, zavalily mě slzy.

Je to příběh sněženky Azarashi, který je smutný, krátký a velmi nás zasáhl.

Když jsme v létě 2014 uviděli na fotce tu malou bílou kuličku, hned nám bylo jasné, že patří k nám. Na podzim roku 2014 jsme se vydali do Španělska pro bílou princeznu. Bylo to překrásné stvoření s úžasnou povahou, kamarádka s našimi ostatními pejskama. Naprosto bezkonfliktní a klidná.

Výstavní kruh moc nemusela, ale pro mou radost, to vždycky zvládla. Bylo to zdravé, hravé štěňátko, ale nikdy to nebyl ďáblík, který dovádí. Perfektně vycházela se smečkou a nejvíce si oblíbila Surinku.

Po 1. hárání v srpnu 2015 začala být unavená a pospávala. V září jsem si všimla, jejího nosu, který začal být ještě světlejší, než obvykle a dásně začínaly bělat. Okamžitě jsem jednala a jela na veterinu. Bylo podezření na leukémii, ale po testech se nepotvrdila, kromě šíleného úbytku červených krvinek, krev byla v pořádku.

Dělaly se různé testy na parazity, kteří napadají červené krvinky. Byly bohužel pozitivní a potvrdily po několika týdnech hepatozon canis v krvi. Je to nemoc, kdy zvíře pozře infikované klíště a to mu naklade do těla parazity, kteří požírají červené krvinky, napadají sliznici a mohou infikovat štěňátko z mateřského mléka od matky. Bohužel na to není lék. Zkušenost není téměř žádná a těchto případů je velmi málo, týkají se hlavně jižnějších zemí.

Po konzultaci jsme nasadili lék IMIZOL, který u nás není k sehnání. Našli jsme jej až v Bulharsku a byli ochotni ho dopravit k nám. Naštěstí se ozvala klinika v Žilině, kde lék měli a ochotně nám ho prodali. Aplikovaly se 2 dávky, po kterých testy krve byly v pořádku, a my jsme si mysleli, že máme vyhráno. K Imizolu jsme ještě brali léky Ranital, Prednison a B12. Píchání tohoto léku je bolestivé, protože štípe. Azarashi na první dvě dávky nereagovala, protože byla velmi slabá.

Bohužel radost netrvala dlouho. Za tři týdny jsem si všimla, že Azarašce zase blednou dásně a opět začala být unavená. Jela jsem okamžitě na veterinu a po výsledcích krve se zjistilo, že hepatozon má stále v těle a v pořádku není ani slezina. Aplikovaly se další 4 dávky Imizolu co 14 dní, kortikoidy a B12. Na veterinu jsme jezdili co 2 dny, odběry krve, injekce, kontroly. Jinak by na ní člověk nic nepoznal, kromě toho, že byla unavená, ležela na zahradě s ostatními pejsky a vypadala zdravě. Hodně spala, pro pohlázení si však přišla vždy.

Snažila jsem se obnovovat krvetvorbu červenou řepou a přípravky z imunovetu, červené maso měla téměř každý den. Po výsledcích krve byla nutná transfúze krve. Rozhodli jsme se pro Koutara, což je vyspělý, silný a zdravý pejsek. Transfúzi zvládli oba skvěle.

Bohužel dostat Azinku na veterinu začal být velký problém. Nemohli jsme jí ani dostat ven z auta, bála se a okamžitě jí naskočila teplota. Po domluvě s paní doktorkou jsme jezdili k ní domů, aby stres byl co nejmenší.

Začala být opět živější, veselejší, a když po testech na hepatozona došla zpráva, že Azinka je vyléčená, neznám větší radosti, než jsme v tu chvíli měli. Krev byla úplně v pořádku, všechny testy byly negativní a my byli nejšťastnější lidé pod sluncem. Radost trvala 14 dní.

V únoru 2016 nastal další zlom, přestaly se mi líbit Azinčine očička. Měly takovou jinou barvu. Po vyšetření, které bylo celkem v pořádku, se také očekávaly nějaké reakce na léčbu, ale že to vezme takovou rychlost, to nikdo nečekal.

Očička začala modrat a vypoukly se ven. Byli jsme odkázáni na oční kliniku. Nasadily se léky pro snížení tlaku v očích Carteol. Tem měla 38 (normálně je kolem 10). Dále jsme brali Prednison. Reakce na lék Prednison jsem zaznamenala pouze takové, že Azinka začala hodně jíst a cokoli, byla neustále hladová. Lékaři na Slovensku nám doporučili dokrmit čerstvě uvařenými bramborami, které zasytí a neublíží. Krev byla v pořádku. Po měsíci se potvrdilo autoimunní onemocnění VKH syndrom. Všechno šlo strašně rychle, oslabení imunity po nemoci způsobilo rychlý průběh dalších problémů.

Ostatní pejsci cítili, že je nemocná a vůbec jí nezlobili a dopřávali jí klidu. Spolupracovali jsme s klinikou v Žilině, laboratořemi, kde se dělaly záznamy léčby a průběh nemoci, s klinikou v Německu, Brně a v Praze.

2. 4. 2016, ze dne na den Azarashi oslepla. Na klinice dostala další kapky a stále jí dávali šanci, že ještě uvidí, tlak v očích se hodně snížil. Jezdili jsme do Ostravy každý den, ale nic se nelepšilo. Když už nezabíraly žádné léky a nenastávalo zlepšení, lékaři nám oznámili, že nemají co nabídnout. Také klinika v Brně nám sdělila, že nemáme jezdit, neboť je to zbytečné.

My se ale rozhodli, že uděláme vše pro záchranu Azarashi a rozhodli se pro alternativní medicínu s tím, že léky brát budeme dále. Azinka spolupracovala náramně, jezdili jsme 2x týdně na hory, kde absolvovala akupunkturu. Ta jí vyloženě dělala velmi dobře a dostala bylinky, které baštila s chutí. Denně jsme jí masírovali oči i tělo.

Očička se začala projasňovat a tlak v očích zmizel. I když po kontrole pan doktor zjistil v očičkách srůsty, byli jsme rádi, že jí nic nebolí a smířili se s tím, že zůstane slepá. Je přece naše povinnost se o ní postarat, tolik bojovala a začala se sama smířovat s tím, že je slepá. Naučili jsme se s ní komunikovat jiným způsobem, různými zvuky, chodili na malé procházky (velké nezvládla, chytala balanc) a byla odkázaná na naši pomoc. Bylo vidět, jak krásně spolupracuje a chce žít!!! Podotýkám, že do této doby neměla žádné bolesti.

1. 5. 2016 přišla další rána. Azarashi dostala během noci silnou mrtvici. Hlavičku měla nakloněnou na bok a komunikovala velmi pomalu. Od toho dne mi začala ubývat naděje, ale stále jsme věřili, že se snad stane zázrak. Každý den jsme se snažili jí obohatit a doufali, že bude další a další den...

Aplikovali jsme akupunkturu, bylinky, masáž, pohyb, upravovali jídelníček a byli stále s ní. Ani minutu nebyla sama, střídali jsme se celá rodina.

Oči se začaly opět zhoršovat, po mrtvici tikaly do stran a začaly bolet. Také jsem si všimla, že okolí očí, genitálií a nosu začaly měnit barvu. Byly suché, strupaté a kůže se loupala do masa. Mastili jsme lipobásí. Sliznice začala opět blednout. 16. 5. 2016 bylo vidět, jak jí oči bolí, stále nosila hlavičku na bok po mrtvici a nechtěla už vůbec chodit. Její modré oči koukaly do neznáma a my cítili bezmoc. Vypadala strašně smutná, tentokrát bolavá a nemocná, nosánek měla bez kůže a genitálie také.

Proplakala jsem celou noc. Přeci zdolala jednu nemoc a hned následuje další, výjimečná??? Tu noc Azi těžce dýchala a sténala bolestí a já věděla, že musím rychle jednat. Ostatní pejsci byli tu noc neklidní a u Azinky se střídali. Bylo to neskutečné spojení mezi nimi.

Hned ráno 17. 5. 2016 jsem poprosila oční kliniku v Ostravě, aby nás urgentně přijali, protože Azinka byla velmi špatná a my se obávali nejhoršího. Stále jsem ji dávala naději, tak mladá a statečná bojovnice, naše bílé zlato, bez kterého si nedovedeme představit ani jeden den. Nemůže přeci odejít, tolik toho zvládla.

Na veterinární návštěvě se pan doktor zhrozil jejího stavu, který se za dva dny tolik zhoršil a bohužel z lítostí konstatoval, že už nám nemá co nabídnout, abychom jí netrápili. Tlak v očičkách byl 89! Nezabíraly žádné léky. Koutky očí jí popraskaly tím, jak se tam očička nevešla. Byly krvavé a ona, i když mě neviděla, stále se mnou komunikovala a já věděla, že se musím rozhodnout. Nezasloužila si další bolest a utrpení!!! Opravdu jsem na ní poznala, že je čas.

Odešla 17. 5. 2016 ve 21 měsících. Naše bolest byla a je obrovská, protože každý náš pejsek má místo v našem srdci. Dodnes nevíme, co přesně se stalo, zda jedno malé klíště ukončilo život naší sněženky nebo si nemoc přivezla jako štěňátko. Otázky zůstávají nezodpovězeny, zda hepatozoon vyvolal VKH nebo by vše přišlo později. Na to nám neodpověděl žádný lékař.

V tu chvíli člověk přehodnotí co je důležité a věci, které se zdály hrozné, jsou vlastně maličkost proti tomu, když prožijete takovou bezmocnost a beznaději.

Jen jedno vím jistě. Naučila nás trpělivosti, a i když naše bolest je a bude velká, Azinku už nic nebolí. Zůstane navždy v našich srdcích, krásná, bílá, statečná a jedinečná Azarashi.

Tímto děkuji za veškerou ochotu a péči celému kolektivu Vetcentrum Příbor, MVDR. Petru Staňovi, který nechal Azarashi důstojně a bez bolesti odejít a také skvělé paní Michaele Raškové, která nám ukázala léčbu zase trochu jinak.

Snad tento článek trošku napomůže k léčbě této nemoci.